בסוד שיח

בתכונות בימים אלה עם אחד המזרחים בעם, מזרחיים שכמוני, בעניני אמונות ודעות, מתוך מחשבה להעיר את הקהלות החשובות בקרב תלמידי ישיבות היכוניות ותיכוניים רחים – נתקלתי בקטע שמאחר ריגש אותי.

וכך כתב לי מ.מ.:

"...הקדוש ברוך הוא שולח "אותות" קריאה לכל יהודי הנמצא באיזה הגא – עליו שמוט באמצעות השמועה שלו. לכל אדם יהודי ישנם מי היו בעבר לבטים כלשהם באשר לדרכו בחיים, ותוהה, מפקפק וכו' אומר שהדבר והזולתית הוא הנכונה שבא כראוי לחזור בתשובה, או לכל השמה לבטח ולהביר יה דות מדיי קל ונחשיבור לרחות מחשבות אלו על הסף ולהתעלם הבידה, מאשר לפנות למסדני כזה או אחר ולשוחח עם דתיים בנושאי מחשבה האמונה.

"רבים יהודים את האמת, בתוך תוכם אך קשה להם לשנות את אורחות חייהם לאחד שיהרגלו בהם. אכן, זהו נקודת הבחירה שלהם.

"ירוע לי על אברך בעל תשובה באחת מהישיבות בירושלים, שנתקל בידיעה בעמוד ראשון של אחד העתונים הדתיים בתקופת מלחמת המפרץ. בידיעה נאמר שרבנן רבין אמר בבטחה – שהנסי שהיו בארץ בתלחמת המפרץ, גדולים כמו גם יציאת מצרים וקריעת ים סוף. אותו אברך לא הת עצל ושלח מכתב לרבנן רבין: ובו: שאלה נוקבת: אם אכן נכון הדבר שכך אמרת, משמע שאותה מאר מין שהיתה יציאת מצרים וקריעת ים סוף. אם כך, מדוע אינך חוזר בתשובה.

"לא עבר זמן רב, והגיע מכתב תשובה לאותו

יצחק רבין ז"ל:

"יודע אני שחורתנו אמת היא"

בזור, ובו כתב יצחק רבין בכלים אלו בעיקרון שלו: ר', נבונים הדברים שכתבת, האין מלאין אני שזר הנה יציאת מצרים וקריעת ים סוף. יודע אני שחורתנו אמת היא. ובאשר לשאלתך מדוע איבני חוזר בתשובה, עלי לומר לך שלאחרם בגילי, בגיל 70, קשה עד מאוד לשנות אורחות־חיים. יתכן, שאילו הייתי צעיר יותר, הייתי מצוגל לכך". עד כאן.

כשכון שביקשתי לראות את המכתב הזה כמו עיני, ואו נתברר כי מקבל המכתב, ש.מ., נפרד מכת דוגו ולא מעט מהמכתב. ובניתים מכתבו של יצחק רבין ז"ל, מצאו דרכם לפח האשפה. אבל, ישנם מסי פיק ברים שקראו את המכתב הזה והזדיקו אותו בזיד ודנו בתוכנו באחד השיעורים בספר "שרי האלף".

קרא "יאת ארצי חלקי"

יחזם רן כהן ובעלים של ותבאת "קול מבשר" (מבשרת ירושלים) קבצא בימים אלה לאור אוסנה מוקשה, למאמרים שעניינם מסירת חלקים מארץ ישראל לידי הערבים. יש בה מכל הדעות והתעקשות האם הדבר היה הלוי בי; והיתי מפיץ את הספר הזה לכל סוי־ישראל. שכן, הוא מלל את הדברים הברו ביותר שנאמרו בנושא חשוב זה.

בספר מובאים גם דבריו של הסנאטור ג'סי הל־מס, מי שהיה חבר בית הנבחרים ה"ד ועדת החוץ של הסנאט באה"ב, קול צלול וברור.

"... בשנת 1967 החליטו מדינות ערב לסיים את המלאכה שבה החלו בשנת 1948. כאשר נתפוד עשן והקיבות כעבור עשרה ימים, נתפרסם הישראלים על־פני רמת הגולן, שומרון, יהודה, וכל עזה וסיני. ירושלים נתפכה מחי מקף לעיר מתוחה לבבי כל הד תות האומנותן. מן הראוי לציין, כי בהשתלט כוחות ישראל על יהודה ושומרון, הם לא השתלטו על מדינה ריבונית של אומה אחרת. כאמת, לא הכירה הקהילה הבינלאומית מעולם בתפיסת הר וישועיה על־ידי היהודים בשנת 1948. תביעת הר שראלים לסוברניות זאת, נתבססה על ההכרה הבינלאומית על־פי הנתנים, אף־על־פי שבאותו זה ישבים 750 אלף ערבים, לא קיבלו אלה מעולם הבחתה שהם זכאים להקים בו מדינה פלסטינית. גם עבר הירדן מדינה היה באותה פידה חלק מן המנדט הבריטי, וזכ תושבי ממלכת ירדן הם פלסטינים, כמעט כל הפלסטינים המאכלסים את יהודה ושומ רים והמשטעותיים ביותר שנכתבו בנושא חשוב זה.

שחק לאחד־בדק חוסר בירלין על סתבר.

בספר מובאים גם דבריו של הסנאטור ג'סי הל־מס, מי שהיה חבר בית הנבחרים ה"ד ועדת החוץ של הסנאט באה"ב, קול צלול וברור.

"... בשנת 1967 החליטו מדינות ערב לסיים את המלאכה שבה החלו בשנת 1948. כאשר נתפוד עשן והקיבות כעבור עשרה ימים, נתפרסם הישראלים על־פני רמת הגולן, שומרון, יהודה, וכל עזה וסיני. ירושלים נתפכה מחי מקף לעיר מתוחה לבבי כל הד תות האומנותן. מן הראוי לציין, כי בהשתלט כוחות ישראל על יהודה ושומרון, הם לא השתלטו על מדינה ריבונית של אומה אחרת. כאמת, לא מריטוריה ריבונית של אומה אחרת. כאמת, לא הכירה הקהילה הבינלאומית מעולם בתפיסת הר וישועיה על־ידי היהודים בשנת 1948. תביעת הר שראלים לסוברניות זאת, נתבססה על ההכרה הבינלאומית על־פי הנתנים, אף־על־פי שבאותו זה ישבים 750 אלף ערבים, לא קיבלו אלה מעולם הבחתה שהם זכאים להקים בו מדינה פלסטינית. גם עבר הירדן מדינה היה באותה פידה חלק מן המנדט הבריטי, וזכ תושבי ממלכת ירדן הם פלסטינים, כמעט כל הפלסטינים המאכלסים את יהודה ושומ

הן כיום, נישאריו יהודים ירדנים...

ואולם, כל יהודי שהם לובי שמחי "הגדה המ ערבית", הן יגיללו את תיאבון האדום, לא יפיי סתו...? – וכבוי הלמס הגי.

"הקב"ה אוהב אותי"

חדושה בכל את־תזכורת לכל אותם אלה שבר קשו לסייע למשפחת כהן (בפר דוים) ומשום מה שכחו את רצונם הטוב. התזכורת ממש עצמות המשפחה נקלטה בגבעת־שמואל ותבדרכנה בנשים על מסירתן את הבעלים בפר שיכתנו למשפחה המיוחדת הזאת המקשרת שמשמים בכל הליכי תיה. פרטים ובירורים אפשר לקבל אצל גב' אסתר ריים (03-5340364).

תהילה בת ה־8, שאובדה הזל את שתי רגליה, נוטעה בתודת־נפש בכל סביבתה ואין רבים בעמה בנן השושנים של יזבר האדם, וכך סיפרו לי ששפי עו אותה מתבטאת בימים אלה: "הקב"ה אוהב אר תי. אני יודעת שהוא אוהב אותי, אבל הבל שהוא לא השאיר לי לפחות רגל אחת. הוא יודע שאני חזקה ואוכל לעמוד בזה".

האם אנחנו בקטע הזה, הנה הימים הסרים והלו נעמדים לא מעט פחים בקרב הילדים הצעירים הדים בקו האש. ובאחד הישבונים אמרה הילדה לאי מה, אם יקצוני אותך האב אבא (ר"ל) או אני לא רוצה ללכת לסבוגא.". זה לא הזמר שחר, זהי מצאות שותפות שמישהו חייב לתת עליה את הדין על שכך היה לנו.

בסוד שיח אדמו"רים

"אז הקן תהה בשמו"

מאר מציינים חסידי חב"ד את יום הזילולא של האדמו"ר רבי יוסף יצחק זנשיא הסכונה זי"ע ושלוחו. חסידים שנה לעליית חתנו, רבי מנחם מנדל שניאורסון זי"ע על כס האדמו"רות.

חשיעה של האדמו"ר מליובאוויטש מרגש בימים אלה כל שניה. שכן, הוא המסיע שנה נוראה ונפלאה בשאלות ארץ ישראל ובמוען תושבית, ואוהבותיו עוד בקמפ ליידי הראשון, למרבה הצער מלחמתנו. ענק היה והצטדנו מרשום על כל הקהלם, ואנחנו לא באנו אלא לספר משהוא על האדמו"ר שידד מעולם הנפילות והזמה ששום מסך לא חסם את ראייתו הרחבית למרחקים. הכר ספר (ל"כפר חב"ד"), ידידי ר' בנימין רזנפשטיין, אינו חסיד חב"ד, וחזקא משום כך מנדתי להביא מפגישותיו המיוחדות עם האדמו"ר זי"ע, במחנת עדות שראינו משותרת.

"בתקופה פלה מרהב, ספסקי בפעילות למען יהודי רוסיה. במסגרת תפקידי שהיתי בהזדלת חודש שכם תשל"ו בניו־יורק, ומסגרי לחיפגש עם האדמו"ר מליובאוויטש. הרבי קבלני פלבניות ושיחתי לו בפירוט רב על עבודתי, והרבי התע ניין בכל פרט והעיר כמה הערות.

"בתחולת היחידות סיפרתי לרבי על מסדת שהותי בניו־יורק, והוספתי שאני מתפדר לסוס למדת ללונדון ומשם לברלין. בסיומה של היחי דות ביקבני הרבי בברכת "נסיעה טובה". ואז הרשי מעט ושאלי "היכן תשהה בשבתת" ותשבי אי־נעימות מסריתת. אדרה ואבוש שהתגובה שלי באותו רגע היתה, שנרבי בודאי אינבו זוכר את שאמרתי לו בתחילת היחידות חזרתי שוב על דבריי שמדי אשוב ללונדון ומשם לברלין ובימים תמיסי אחזור לניו־יורק, כך שבשבת אשהה בעיר ת ה' בניו־יורק. אך להתפדתי הרבה, שאל הרבי: שוב "אז היכן תהיה בשבתת" ותשבתי קצרות: "בניו־יורק", ותגובת הרבי היתה: "היכן שתהיה, מוזה לך א נוטן שבת". תגובתו של הרבי היתה מוזה בעיניי. לא הבנתי מדוע מסרב הרבי לקבל את תשובתי השלוזה והמסתירי שוב: "אם יראה ה בניו־יורק". אך הרבי דבק בשלו והמשיך גם הוא שוב: "נו, היכן שרק תהיה, שתהיה לך א שיילעך כך שבת" ושבת שמחים.

יצאתי מהיחידות הזאת מעם אחדות "הוזי כוזי" המוזר שהיה לי עם הרבי לגבי מקום שהותי בשבת, אך לא "יתמתי לדיאלוג הזה מתעמקות מיוחדת. "הוי ככל הנראה שבנהו השיגרתי של

בתשובתי אמרי הרבי, אני מלא התפעלות מאהבת ישראל המבוטאת שלו. הרבי, כך מתברר, פשוט רואה לי, הוא רצה באמת שתעזוב לי שבת שמחה עם יין וחלות, וחכון השיג, בדיוק, את מבוקשו.

"אך בכך לא תם הסיפור. התשובה הגדולה, כך המשיכו הרבי, בישנה לי אותו־עשה שנים לאחר מכן, בשבת תשכ"ו, באשר בתקופת התפקיד שהיתי שוב בניו־יורק. ושוב ביקשתי את הזמנות לבקר אצל הרבי. ביקשתי להיפגש עם הרבי ביחידות ותאזר הבטחתי בשותבתי. לי שהרבי אינו־יכול להתאפשר. במזכירות יעבו לי להגיע לחלוקת החולרים שהיתה אז־בראשיתה, וכך נהגתי.

כאשר הגעתי אל הקדש, שאלתי את הרבי בקשר לעיסקה מסויימת שבאחד התלבטתי לגבי כדאיותה. העיסקה היתה בסיכונים חדים אך הרבי יעץ לי לבצעה. לשונו הק' היתה: "שון קיימן אן מאריקין פאלידשטען ניט" (שלקנות ולמכור אין מסמירים. לשתול, אכן ביצעתי את העיסקה שהי צליחה למעלה מן המשוער לגמרי.).

"לאחר מכן אחדתי עוז ואמרתי לבבי: "א היי נץ־מאר רי שרילעכע שבת" (נוזרה עבור השבת השמחה). הרבי הנהן בראשו הק' ואמר: "יע". (כן). ואז לקח דולר נוסף ונתנו לי הוסיף: "אין ראם איז מאר דייע עסקנות מים איין סון רושלאנד" (זה עבור עסקנות עם יהודים מרוסיה)... מה אומר ומה אדבר. עברי אותי־עשרה שנים מאז פגישתנו היחידה. באותן שנים לפניו עשר רות אלפי אנשים ומכתבים מכל העולם. הנה שוב מסתבר שאין שכחה לפניו. זה הראי לא עניין של יכרון אנושי גרידא, זה עניין שנובע מהלו מהדתו וקדושתו של הרבי.

"כשנתיים־שלוש לאחר מכן הגעתי לי־770. רציתי מאד לגשת אל הרבי ולהודיש לו את ידי לשלום. ידעתי שהנהוג הזה אינו מקובל בחב"ד. שיתפתי את חברי שעמד לצידי בלבבי, כאשר ברזוק נפתחה הדלת והרבי יוצא מחדרו לדרת לתפילה. רגע אחדון מצידי להתלבטות. מניו הק' של הרבי היו רציניות במיוחד וכך נמלה בליבי ההחלטה שלא לגשת. באותה שנייה מסובב הרבי לפתע את ראשו הק' לימיני, מביט ישקא בי בתוך כל האנשים הרבים שהצטופפו במקום ומה נתן בראשו הק' לשלום. בתרוזה עברה בגופי גם האבר שבא עמי והזה, כאמור, שתוף ללבבי. היה נרגש עד עסק בשמחו. את המבט הזה של הרבי לא אשכח לעולם".

עורכת המוסף: נעמי גולן